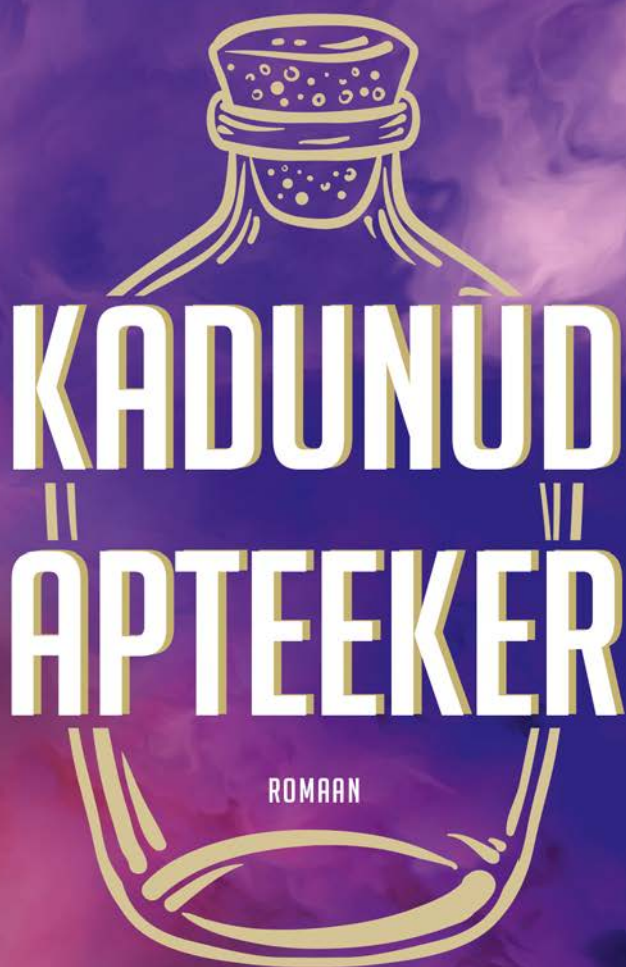

NEW YORK TIMESI BESTSELLER

KADUNÜD APTEEKER

ROMAAN

SARAH PENNER

Minu vanematele

Originaali tiitel:
Sarah Penner
The Lost Apothecary
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Hana Arras
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Sarah Penner
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B07399021
ISBN 978-9949-82-778-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

**„MA VANNUN JA TÖÖTAN
JUMALA, KÕIGE TEGIJA JA LOOJA PALGE EES, ET...**

**EI ÕPETA IIALGI TÄNAMATUTELE EGA RUMALATELE
SELLE KUNSTI SALADUSI JA MÜSTEERIUME...**

**EI REEDA IIALGI MULLE USALDATUD SALADUSI...
EI KIRJUTA KUNAGI VÄLJA MÜRKE...**

**ÜTLEN LAHTI JA KUULUTAN NUHTLUSEKS
SOOLAPUHUJATE, POSIJATE JA ALKEEMIKUTE
SKANDAALSE NING HÄDAOHTLIKU TEGUTSEMISE...**

EI HOIA OMA APTEEGIS LIISUNUD EGA KÕLBMATUID RAVIMEID.

**OLGU JUMALA ÕNNISTUS JÄTKUVALT MINUGA,
KUNI MA NENDEST REEGLITEST KINNI PEANI!**

MUISTNE APTEEKRITE VANNE

I

NELLA

3. veebruar 1791

Ta pidi tulema koidikul – see naine, kelle kirja ma oma käes hoidsin, naine, kelle nime ma veel ei teadnud.

Ma ei teadnud ka seda, kui vana ta on ja kus ta elab. Ma ei teadnud tema ühiskondlikku positsiooni ega seda, missugused sünged unenäod talle öö hõlmas kangastusid. Ta võis olla nii ohver kui ka patune. Värske abikaasa või kättemaksuhimuline lesk. Lapsehoidja või kurtisaan.

Ent hoolimata kõigest, mida ma ei teadnud, oli mulle selge, et see naine teadis täpselt, kelle surma ta soovib.

Ma tõstsin roosaka varjundiga paberilehe, mida valgustas üheainsa lugatahiga küünla hääbuv leek. Libistasin sõrmedega üle selle naise tinti valatud sõnade ja mõtisklesin, missugune meeleheide sundis teda kedagi minusarnast üles otsima. Mitte lihtsalt apteekrit, vaid mõrtsukat. Maskeerimise meistrit.

Naise soov oli lihtne ja otsekohene. *Minu emanda abikaasale koos hommikusöögiga. Koidik, 4. veebr.* Otsekohe kerkis vaimusilma ette keskealine teenijanna, kel oli palutud oma emanda nimel asi korda ajada. Ja möödunud kahekümne aasta kestel täiuseni lihvitud vaist

ütles mulle kohe, missugune vahend siinkohal kõige paremini pasiks – kanamunale lisatud *nux vomica*.

Ettevalmistusele kuluks vaid mõni minut, mürk oli käeulatuses. Kuid mingil senitundmatul põhjusel tegi kiri mind rahutuks. See ei tulenenud pärgamendi vaevutabatavast puidusest hõngust ega sellest, kuidas lehe vasakpoolne alanurk pisut üles kaardus, nagu oleks kord pisaraist märg olnud. *Mu hinges* pakitses ärevus. Aimus, et midagi on vaja vältida.

Kuid missugune kirjutamata hoiatus sai olla kätketud ühte pärgamendilehte, peidetud nende suletõmmete alla? Ei mingisugune, kinnitasin endale, see kiri polnud halb enne. Muremõtted keerlesid mu peas üksnes väsimuse – aeg oli hiline – ja lakkamatu liigesevalu tõttu.

Pöörasin pilgu vasikanahka köidetud raamatule enda ees laual. See hinnaline köide pidas arvet elu ja surma üle, sisaldades nimekirja neist paljudest naistest, kes käisid pruuliseid otsimas just siit, kõige süngemast apteegist.

Esimestel lehekülgedel näis tint mahe ja kirjutatud oli kergema käega, milles puudus lein ja tõrksus. Need tuhmunud, luitunud sissekanded kuulusid mu emale. See naiste tööbedele leevendust pakkuv apteek 3. Back Alleyl kuulus ammu enne mind temale.

Vahetevahel loen ma tema sissekandeid – 23. märts 1767, *proua R. Ranford, raudreiarohi 15 dr; 3x* – ja need sõnad äratavad mälestusi: kuidas tema juuksed raudrohuvarsi uhmerdades kuklale langesid ja paberja pingul nahaga käsi õisikust seemneid noppis. Ent minu ema ei varjanud oma rohupoodi salaseina taha ega sokutanud tõmmiseid tumepunase veini anumatesse. Tal polnud tarvis end peita. Tema tinktuurid olid mõeldud üksnes head tegema: äsjasünnitanu tuikavale vermeis ihule leevendust pakkuma või ahtral naisel kuupuhastust esile kutsuma. Seepärast tähendas ta arveraamatu lehekülgedele üles kõige healoomulisemaid taimravimeid. Need ei äratanud vähimatki kahtlust.

Minagi kirjutasin raamatusse nimetusi nagu nõges, iisop ja rebashein, kuid samuti halvaendelisemaid: karumustikas, seatubakas ja

arseen. Minu sissekannete tindi taha varjusid reetmine, ängistus... ja sünged saladused.

Saladused, kuidas elurõõmsa noore mehe süda pulmaõhtul üles ütles või kuidas täiesti terve noor isa ootamatule palavikule alla vandus. Minu arveraamat paljastas kõik – tegemist polnudki nõrkade südamete ega palavikuga, vaid ogaõunamahla ja karumustikaga, mida veini ja piruka sisse sokutasid salakavalad naisukesed, kelle nimed nüüd mu arveraamatu lehti määrisid.

Oh, kui need lehed suutnuks jutustada ka minu enda saladusest, avaldada tõe selle kohta, kuidas kõik algas! Ma olin iga ohvri registrisse talletanud peale ühe. *Frederick*. Tema nime teravad mustad jooned sodisid üksnes mu südant, mu armistunud üska.

Panin arveraamatu vaikselt kinni, sest täna öösel polnud mul seda enam vaja, ja keskendusin uuesti kirjale. Mis mind nõnda ärevaks tegi? Pürgamendi serv ei andnud mu pilgule asu, justkui roomaks miski selle all. Ja mida kauemaks ma laua äärde jäin, seda rohkem mu kõht valutas ja sõrmed värisesid. Apteegiseinte tagant kostis kauget vankrikellade helinat, mis oli hirmuäratavalt sarnane konstaabli vööli rippuvate ahelate kõlinalaga. Kuid ma kinnitasin endale, et kohtuteenrid ei tule täna, nii nagu nad polnud tulnud juba kakskümmend aastat. Minu apteek, nagu mu mürgidki, oli liiga nutikalt peidetud. Ükski hing ei leia seda paika, mis oli varjunud sügavale riiliseina taha käänlise põiktänava sapis Londoni kõige tumedamais sügavikes.

Pöörasin pilgu nõgisele seinale, mille puhtaks küürimiseks polnud mul ei südant ega jõudu. Tabasin riilul seisvalt tühjalt pudelilt oma peegelduse. Mu silmades, mis olid kord erkrohelised nagu emalgi, säras vaid vähe elu. Ka mu kunagi tervisest õhetavad põsed olid kaamed ja aukuvajunud. Ma nägin välja nagu viirastus, oma neljakümne ühest eluaastast hulga vanem.

Hõõrusin tasakesti tursunud vasakut rannet, mis tulitas nagu lõkkesse unustatud kivi. Liigesevaevused olid juba mitu aastat mu ihu purenud ja nii tõsiseks läinud, et iga ärkvel oldud tund valmistas

piina. Iga jagatud mürgiannus tõi kaasa uue vaevahoo, mõnel õhtul olid mu sõrmed nii kanged ja paistes, et tundus, nagu nahk iga hetk pakataks ja näitaks, mis selle all peitub.

Tapmine ja saladuste hoidmine olid mulle niimoodi mõjunud. See oli hakanud mind seestpoolt määndama ja miski sisimas ähvardas mind lõhki rebida.

Korraga õhk sumbus ja suits hakkas keerlema salatoa madala kivi-lae poole. Küünal oli kustumas ja peagi mähkisid oopiumitilgad mind oma raskesse soojusse. Öö oli ammu käes ja ta saabub juba mõne tunni pärast – see naine, kelle nime ma lisan oma raamatusse ja kelle saladust ma hakkan lahti harutama hoolimata kõhedusest, mida see minus tekitas.

2

CAROLINE

Nüüdisaeg, esmaspäev

Ma poleks pidanud sugugi üksinda Londonis viibima. Pulma-aastapäeva tähistamise reisirid on mõeldud kahele, mitte ühele, kuid hotellist suvise Londoni ereda pärastlõunavalguse kätte astudes väitis tühi koht mu kõrval vastupidist. Täna, meie kümendal tähtpäeval, oleksime pidanud Jamesiga koos olema ja Thamesi jõe ääres asuva vaateratta London Eye poole suunduma. Olime broneerinud öise vaatlussõidu VIP-pääsmed koos vahuveini ja erateenindusega. Ma unelesin juba nädalaid, kuidas hämaralt valgustatud kabiin tähistaeva all õõtsub ja meie naeru katkestavad vaid pokaalide kõlin ning suudlused.

Kuid Jamesi ja mind lahutas ookean. Ja mina olin üksinda Londonis, masendunud, raevunud ja ajavahest kurnatud, sunnitud tegema elumuutvat otsust.

Lõunasse, London Eye ja jõe poole keeramise asemel läksin ma hoopis vastassuunda, St. Pauli ja Ludgate Hilli poole. Pilguga lähimat publi otsides tundsin end hallides tossudes ja kott risti üle rinna nagu kõige pesuehtsam turist. Kotis oli märkmik, mille leheküljed kirendasid sinisest tindist ja kümnepäevase reisiplaani ümber sirgeldatud

südametest. Ma olin äsja saabunud, kuid ei suutnud meie kahele mõeldud tegevuskava ega üksteisele kirjutatud kelmikaid sõnumeid lugeda. *Southwark, paaride aiatuur*, olin ühele leheküljele märkinud.

Lapsetegemise harjutamine puu taga, oli James selle kõrvale kritseldanud. Ma olin otsustanud igaks juhuks kleiti kanda.

Nüüd polnud märkmikku enam vaja ja ma loobusin kõikidest varem tehtud plaanidest. Kurk hakkas kipitama ja pisarad tikkusid silma, kui mõtlesin, millest kõigest peab ehk varsti veel loobuma. Meie abielust? James oli mu kolledžiaegne kallim, ma ei tundnud elu ilma temata. Ma ei tundnud iseennast ilma temata. Kas ma kaotan ka lootuse last saada? Selle peale tõmbus mu magu kokku mitte üksnes soovist tõhusa kõhutäie järele. Ma igatsesin emaks saada, musitada neid tillukesi täiuslikke varbaid ja puristada vastu oma beebi ümarat kõhukest.

Olin kõigest ühe tänavavahe kõndinud, kui märkasin The Old Fleet Taverni publi. Enne kui sain mahti üle läve astuda, viipas mulle märkmealuse ja plekiliste khakipükstega karune sell, kellest parasjagu möödusin. Too pealt viiekümnene küsis laia naeratusega: „Kas tahaksid koos meiega mudatuhnimisele tulla?“

Mudatuhnimisele? Kas selle all mõeldi mingite mudas pesitsevate lindude vaatlemist? Ma manasin näole naeratuse ja raputasin pead. „Tänan, ei.“

Mees ei lasknud end niisama lihtsalt heidutada. „Sa mõne viktoriaanliku autori teoseid oled lugenud?“ päris ta. Tema hääl kostis vaevu üle punase ekskursioonibussi krägina.

See sundis mind seisatama. Kümme aastat tagasi olin lõpetanud kolledži Suurbritannia ajaloo erialal. Toona läbisin eksamid heade tulemustega, kuid kõige rohkem paelus mind alati kõik õpikutevälised. Kuivad terminitest kubisevad peatükid lihtsalt ei kõitnud mind nii nagu kopitanud antiiksed albumid vanade hoonete arhiivides või veebist leitud digiteeritud kujutised kõikvõimalikest tuhmunud paberitest: mänguarvetest, rahvaloenduse andmetest, reisijate nimekirjadest.